

met één ont-
met één ont-

a mensch.
sente wel ge-
van een hos-

pen van uw
den door het

ienwe mensch
en Vol-maker

nocht ik van
mij be merken.

it.
r, niet langer,
zoo zucht.

het geloof, is
oude mensch
ouden mensch

Heere Jezus
en bereid.

en voor altijd
inmenen.

id.
id.

et Pinksterfeit
an roepen tot

groeien, opdat
wijgen?

l vervult, zoo-
willen bouwen

groote werken
spreken met

lieven Jezus,
weten te ver-
is vol zoeten

daarom eens
rgeten van al

stocht haden.
aking komen!

zijn!

HEPP.

waerop de zaak
tatevertaling ter

chereidende werk.
ht, is thans ge-

ook in onze kin-
dringen.

ig van de Stv.
et nieuwe verta-

den dienon.
it Jesaja. 3. En

ederen.

en de Grooten
Profeten.

emakkelijk be-

sten heeft men
leest zich van

leur heeft be-

te Schriftinspi-
meenden voor-

te eigenaardig-
De eene schrij-

as en stijl dan
nu heeft ge-

zelfde woorden
ten en des te

ervan vast te
Statenvertalers.

overeenkomstig
t zoo veelzijdig

st zulke groote

er zij voor ge-
men te staan-

en zich uit de
gronden. Het

envertalers ten
schaarsch. Hun

taal in gissen-
dat zij het et

vracht.

woon veel ver-
kundige tegen

ikers wordt
Kleine Pro

feten niet gepreekt, eenvoudig omdat de
vertaling meer dan te wenschen over-
laait.

Toen schrijver dezes de profetie van Habakuk
in vervolgstoffen behandelde, stond hij vooral bij
het derde hoofdstuk voor het dilemma om er
of niet over te preeken of aan zijn preeken een
geheel andere vertaling ten grondslag te leggen.

Hij heeft het laatste gekozen, eerst de Staten-
vertaling voorgelezen en daarna die van hemzelf.
Niet gaarne zou hij echter adviseeren algemeen
zijn voorbeeld te volgen.

De eene gemeente is de andere niet.
Rees in zijn gemeente daartegen geen woord
van kritiek, hij zou het op andere plaatsen stellig
niet durven herhalen.

Daarenboven behouden wij tegen een persoon-
lijke vertaling van den predikant altijd onze be-
zwaren.

Doch om nu eens bij Habakuk 3 te blijven.

Eenige jaren, nadat wij er over preekten, ver-
scheen de dissertatie van Dr D. J. van Katwijk.

Wij drukken hier Habakuk 3 en in de Stv. en
in zijn vertaling af.

1. Een gebod van Haba-
luk, den profet, op Sijjo-
noth.
2. Heere! als ik Uw rede
gehoord heb, heb ik gevreesd;
Uw werk, o Heere! behoud
dat in het leven in het mid-
den der jaren; maak het be-
kend in het midden der ja-
ren; in den toorn gedenk des
ontfermens.

3. God kwam van Theman
en de Heilige van den berg
Paran. Sela. Zijne heerlijk-
heid bedekte de hemelen, en
het aardrijk was vol van Zij-
nen lof.

4. En er was een glans als
des lichts; Hij had hoornen
aan Zijne hand, en aldaar
was Zijne sterkte verborgen.

5. Voor Zijn aangezicht ging
de pestilentie, en de vurige
kool ging voor Zijn voeten
heden.

6. Hij stond, en mat het
land; Hij zag toe, en maakte
de Heidenen los, en de ge-
durne bergen zijn verstrooid
geworden; de heuvelen der
eeuwigheid hebben zich ge-
bogen; de gangen der eeuw
zijn Zijne.

7. Ik zag de tenten van
Kusan onder de gdelheid; de
gordijnen des lands van Mi-
dian schudden.

8. Was de Heere ontsto-
ken tegen de rivieren? was
Uw toorn tegen de rivieren?
was Uwe verbolgenheid tegen
de zee? toen Gij op Uwe
paarden reedt, Uwe wagens
waren heil.

9. De naakte grond werd
ontbloot door Uwen boog, om
de eeden, aan de stammen
gedaan door het woord. Sela.
Gij hebt de rivieren der aarde
gekloofd.

10. De bergen zagen U,
en leden smart; de water-
stroom ging door; de afgrond
gal zijne stem; hij lief zijne
zelen op in de hoogte.

11. De zon en de maan
stonden stil in hare woning;
met het licht gingen Uwe pu-
len daarenheen, met glans Uwe
bliksemende spies.

12. Met gramschap tradt Gij
door het land; met toorn
dorscht Gij de Heidenen.

13. Gij toog uit tot verlos-
sing Uws volks, tot verlossing
met Uwen Gezalfde; Gij door-
wondet het hoofd van het
huis des goddeloozen, ontbloo-
tende den grond tot den hals
toe. Sela.

14. Gij doorboordet met
zijne staven het hoofd zijner
dorpelieden; zij hebben ge-
sturned, om mij te verstrooien;
die zich verheugden, als of
zij de ellendigen in het ver-
bergen zouden opeten.

15. Gij betradt met Uwe
paarden de zee; de geweldige
wateren werden een hoop.

16. Als ik het hoorde, zoo
werd mijn hulk beroerd; voor
de stem hebben mijne lippen
gebeft; verrotting kwam in
mijn gebonten, en ik werd
beroerd in mijne plaats. Ze-
kerlijk, ik zal rusten ten
dage der benauwdheid, als hij
optrekken zal tegen het volk,
dat hij het met benden aan-
valle.

17. Alhoewel de vijgeboom
niet bloeien zal, en geene
vrucht aan den wijnstok zijn
zal, dat het werk des olyf-
booms liegen zal, en de vel-
den geene sporen voortbreu-
gen; en dat men de kudde
uit de kooi afscheuren zal,
en dat er geen rund in de
stallingen wezen zal.

18. Zou zal ik nochtans
in den Heere van vreemde
opprinsen; ik zal mij ver-
heugen in den God mijns heils.

19. De Heere Heere is mijne
Sterkte; en Hij zal mijne
voeten maken als der hin-
den, en Hij zal mij doen tre-
den op mijne hoogten. Voor
den opperzangmeester op mijn
Neginoth.

17. Want de vijgeboom
bloeit niet,
en er is geene opbrengst
aan de wijnstokken,
het voortbrengsel van den
olyfboom liegt,
en de akkers leveren geene
spijze op.
Verdwenen zijn de schapen
uit de kooi,
en er zijn geen runderen
in de stallingen.

18. Nochtans ik — in den
Heere zal ik juichen,
jubelen zal ik in den God
mijns heils.

19. De Heere Heere is mijne
kracht,
daarom maakt Hij mijne
voeten als (die der) hinden,
en doet Hij mij treden op
mijne hoogten.
Voor den leider der tem-
pelmuziek. Met begeleiding
van zangspel.

Vergelijk beide nu eens nauwkeurig.
En gij staat versted over het verschil.

Niet, dat wij meenen, dat Dr van Katwijk het
in alles heeft gegrepen.

Maar verbetering biedt hij toch op tal van punten.

En waar hij ook van de Stv. afwijkt, verdient
het immer overweging of zijn vertaling de juiste is.

Op enkele bijzonderheden willen wij ten over-
vloede wijzen.

In vers 4 wordt het „Hij had hoornen aan Zijn
hand“ der Stv. verduidelijkt tot: „en lichtstralen
had Hij aan Zijn zijde“.

Evenzoo in vers 5: „en de vurige kool ging voor
Zijn voeten henen“ tot „en achter Hem gaat de
koortsloed heen“.

In vers 6 heeft een heele omwenteling plaats
gehad. „Hij stond en mat het land“ is veranderd in:
„Hij blijft staan, zoodat Hij de aarde doet wan-
kelen“.

„Hij zag toe en maakte de heidenen los“ in
„Hij ziet rond, zoodat Hij de volkeren doet op-
springen van vrees“.

„De gedurne bergen zijn verstrooid geworden“
in „verpletterd liggen de eeuwige bergen“.

„De heuvelen der eeuwigheid hebben zich ge-
bogen“ in „nedergedrukt zijn de eeuwige heuvelen“.

„De gangen der eeuw zijn Zijne“ in „Zijn op-
trekken (als dat) van den oertijd“. In het voor-
bijaan: „oertijd“ vind ik een leelijk woord, dat
ik niet gaarne in een officiële vertaling zag geijkt.

Men neme ook het achste vers. De Stv. geeft
hier geen draaglijken zin met haar „Was de Heere
ontstoken tegen de rivieren... Was Uwe verhol-
genheid tegen de zee? toen Gij op Uwe paarden
reedt, Uwe wagens waren heil“. Maar nu de nieuwe
vertaling. „Was tegen de rivieren ontstoken, o
Heere... Uw toorn of tegen de zee Uw verbolgen-
heid, dat Gij reedt op Uwe paarden, (op) Uwe zege-
wageningen?“ Ook zonder breede exegese, kan men
de betekenis daarvan begrijpen.

En dan vers 9.
In het eerste deel ervan is het verschil zeer
sterk.

„De naakte grond werd ontbloot door Uwen
boog“, zegt de Stv. Maar Dr v. Katwijk: „Blank
ontbloot was uw boog“.

„Om de eeden, aan de stammen gedaan door het
woord“, leest men in den Statenbijbel. Maar Dr
v. K. vertaalt: „(waren) de zeventallen van de spe-
ren der overwinning“.

Hier hebben Stv. en nieuwe vertaling ongeveer
niets met elkander gemeen!

Men vergelijk ook met elkander: „ontblootende
den grond tot den hals toe“ en „ontblootend het
fundament tot den laatsten steen toe“ in vers 13;

„Gij doorboordet met zijne staven het hoofd zijner
dorpelieden“ en „Gij doorstankt met uwe speren
de keur zijner krijgslieden“ in vers 14; „de ge-
weldige wateren werden een hoop“ en „(door) den
schuimenden vloed der groote wateren“ in vers
15; „Zekerlijk, ik zal rusten ten dage der benauwd-
heid, als hij optrekken zal tegen het volk, dat hij
het met benden aanvalle“ en „en ik sidderde...
ik, die rust geniet, (ziende) op den dag der benauwd-
heid, wanneer die aanbreekt voor het volk, dat met
legerscharen op ons aanrukt“.

Men zal ons moeten loe geven, dat die verschil-
lende vertalingen een heel anderen kijk geven op
verschiedene teksten en dat door de nieuwe ver-
talingen de teksten vaak ontwarren, wat in onze
Stv. nog een kluwen is.

Ook mag wel eens gewezen worden op het onder-
scheid in tijdsform. De Stv. gebruikt dikwijls den
verleden of ook den toekomstigen tijd, waar het
zuiverder is zich van den tegenwoordigen tijd te
bedienen.

Dat zet geheel in overeenstemming met het oor-
spronkelijke aan den tekst zooveel meer levendig-
heid bij.

B.v. in vers 3: „God komt van Theman en de
Heilige van het gebergte van Paran“.

En vooral in vers 17 en 18. In zijn tegenwoor-
digen vorm zijn deze bij Gods volk reeds zoozeer
geliefd om de kracht van het geloof, welke er uit
spreekt. In tijden, waarin alle hoop scheen afge-
snoeden, hebben zij de kinderen Gods onder de
inwerking des Geestes met heldenmoed geïnspi-
reerd „Alhoewel de vijgeboom niet bloeien zal en
geene vrucht aan den wijnstok zijn zal, dat het
werk des olyfbooms liegen zal en de velden geene

spijze voortbrengen; en dat men de kudde uit
de kooi afscheuren zal en dat er geen rund in
de stallingen wezen zal; zoo zal ik nochtans in
den Heere van vreugde opspringen; ik zal mij
verheugen in den God mijns heils“.

Men zou haast vreezen, dat elke verandering in
deze verzen der Stv. een verzwakking zou moeten
beduiden.

Toch is dat niet het geval.
Habakuk laat zich volgens de nieuwe vertaling
nog veel krasser uit.

Nee, het onheil dreigt maar niet in de toekomst.
Het is er reeds voor zijn profetisch oog.

De straffen des Heeren zijn gekomen,
Hoor!

Want de vijgeboom bloeit niet,
en er is geen opbrengst aan de wijnstokken,
het voortbrengsel van den olyfboom liegt,
en de akkers leveren geen spijze op.

Verdwenen zijn de schapen uit de kooi,
en er zijn geen runderen in de stallingen.

Nare, nijpende, schrijnende, schreiende toestand!
Maar nu opeens die plotselinge overgang!

Dat krachtig opveeren van zijn geloof!

Nochtans ik — in den Heere zal ik juichen,
jubelen zal ik in den God mijns heils.

Op zeer gelukkige wijze geeft Dr v. K. hier
de bewegelijkheid van Habakuks ziel weer. Het
„nochtans“ gaat geheel voorop. De zin breekt ach-
ter „ik“ af. Dat verradt zielsontroering.

Mot het oog op deze en andere vertalingen vra-
gen wij nogmaals: mag zooveel uitnemends aan-
gaande het Woord Gods voor de gemeente nog
langer veelszins dood kapitaal blijven?

Moet met een konservatisme, dat verbeteringen
in deze tegenhoudt, niet finaal gebroken?

Moeten onze kerken niet dadelijk aan het werk?

— Verschieden tusschen de „bezwaarden“.

Het blijkt al meer en meer, mede uit berichten,
welke wij ontvangen, dat zij, die als „bezwaarden“
worden aangeduid, alles behalve homogeen zijn.

De bezwaren, welke zij hebben, verschillen vaak
heel sterk en de motieven, welke hen drijven om
zich als „bezwaarden“ te openbaren, niet minder.

Er zijn „bezwaarden“, bij wie sympathie en anti-
pathie een voornamelijk factor zijn. Vooral in de
schismatische kerk van Amsterdam-Zuid komt dat
voor. De stem werd al gehoord: „als Dr G. om de
een of andere reden eens heengaat, zullen we spoed-
dig met de anderen weer één zijn“.

Er zijn „bezwaarden“ uit de tweede hand. Huis-
genooten, vrienden, met wie zij gaarne in vrede
leven, voelen zich bezwaard en daarom zijn zij
het ook.

Er zijn „bezwaarden“, die het reeds waren vóór
er nog een kwestie Geelkerken was, die helaas
vaak om hun onkerkelijk leven reeds voorwerp
waren van ambtelijke vermaning en die zich nu
bij de „bezwaarden“ hebben aangesloten, als ging
het heil van Sion hun waarlijk ter harte.

Er zijn „bezwaarden“, die het met de dogmatisch-
exegetische besluiten van Assen niet eens zijn,
maar op de kerkrechtelijke zijde van de procedure
geen aanmerking hebben.

Er zijn „bezwaarden“, die zich op zichzelf heel
best kunnen vereenigen met de dogmatisch-exe-
getische besluiten van Assen, maar die ernstige kerk-
rechtelijke bedenkingen hebben.

Er zijn „bezwaarden“, die zowel tegen de dog-
matisch-exegetische besluiten als tegen de kerk-
rechtelijke beslissingen bezwaar hebben.

Wij zijn er niet zeker van, of wij hiermede reeds
alle groepen van „bezwaarden“ hebben opgesomd.

Nu gevoelt men, hoe niet alle „bezwaarden“ met
een maat mogen worden gemeten.

Dat een kerkeraad niet met allen op dezelfde
wijze kan samenspreken.

Hier moet met herderlijke zorg gespecialiseerd
worden.

Dit is juist een van de groote fouten van de
comité's van „bezwaarden“, dat zij al die heterogene
bestanddeelen willen samensmeden.

Iets, waarvan op den duur de mislukking zicht-
baar wordt.

Zijn de bezwaren echt gemeend, dan zal men
geen bezwaren van anderen, die men zelf niet
deelt, zich op de schouders laden, maar begeeren,
dat aan de eigen bezwaren wordt tegemoet ge-
komen.

Nu zijn de comité's van bezwaarden huizen,
welke tegen zichzelf verdeeld zijn.

Onder welk oordeel zij daarom vallen, is bekend.

— Dogmatisch en kerkrechtelijk „bezwaarden“.

Het maakt een niet zoo'n klein verschil of men
dogmatisch dan wel kerkrechtelijk bezwaard is in
de onderhavige kwestie.

De Synode heeft beslist, dat het gevoelen van Dr
G. afwijkt van de belijdenis.

Nu is de belijdenis accoord van kerkelijke ge-
meenschap.

Wie in de belijdenis van ons verschilt, kan daar-
om met ons niet in kerkelijke gemeenschap blijven.

Men kan met hen, die zulke bezwaren bij zich
dragen, spreken, hen pogen te overtuigen, hun
bedenktijd verleen, maar volharden zij bij hun